

EENE NIEUWE PLEURONECTOIDE, APIONICHTHYS BLEEKERI

DOOR

DR. R. HORST.

Bij de revisie der verzameling Visschen van het Utrechtsch Museum, heb ik een Pleuronectoide aangetroffen tot het merkwaardige geslacht *Apionichthys* behoorende. Ofschoon KAUP ¹⁾ het eerst de kenmerken van dit geslacht heeft vastgesteld, liet hij ons omtrent de door hem genoemde *A. Dumerilii* in onzekerheid, wjl hij er geene nadere soortbepaling aan toevoegde. BLEEKER ²⁾ heeft later van een door hem waargenomen vorm van Suriname, dien hij voor identisch hield met de *A. Dumerilii* zoowel als met de *Soleotalpa unicolor* van GÜNTHER, eene nauwkeurige beschrijving en afbeelding gegeven, en het is hierop dat ik mijne bestemming gebaseerd heb. De door PETERS ³⁾ beschrevene *A. nebulosus*, mede van Suriname afkomstig, moet, voor zoover uit zijne korte onvoldoende beschrijving is op te maken, met de *A. Dumerilii* voor identisch gehouden worden. In hoeverre de *A. Ottonis* van STEINDACHNER ⁴⁾ als eene eigene species kan beschouwd worden, durf ik, vooral met het oog op de plaats

1) Archiv für Naturgeschichte XXIV. Jahrg. 1858. bl. 104.

2) Nederlandsch Tijdschrift voor Dierkunde. 2e Jaarg. 1865. bl. 306.

3) Monatsberichte der Kön. Preus. Akademie der Wissensch. zu Berlin. 1869. bl. 709.

4) Sitzungsber. der Kaiserl. Akad. der Wissensch. in Wien. Bd. LVII. Jahrg. 1868. bl. 1005.

van herkomst, namelijk Sicilië, niet beslissen, ofschoon het aantal stralen van rug- en aarsvin nagenoeg overeenstemt met die van *A. Dumerilii* en men op het geheel ontbreken der linker buikvin (de *A. Dumerilii* heeft 2 rudimentaire stralen), als betreffende een in teruggang zijnd orgaan, geen groot gewicht kan leggen. Het is daarom des te meer te betreuren, dat STEINDACHNER volstrekt geen notitie van BLEEKER's beschrijving schijnt genomen te hebben.

Ik laat hier thans eene beschrijving volgen van het bovengenoemd exemplaar, onder den naam van

Apionichthys bleekeri

D. 66 (?) ¹⁾, A. 49, C. 16, V. d. 5, V. s. 4.

Lengte van den kop ruim 4 maal, lichaamshoogte $2\frac{1}{5}$ maal in de lengte (zonder de staartvin) begrepen. Gedaante als van een peer in doorsnede, volkomen als van de *A. Dumerilii*; lichaam omzoomd door de rug- en aarsvin, wier stralen naar voren en achteren korter worden en door een smal vlies met de buitenste stralen der staartvin verbonden zijn, zóó dat deze laatste evenwel duidelijk onderscheiden is, waarom de vergelijking van KAUP met *Synaptura* mij weinig toepasselijk voorkomt. Rechter buikvin met de aarsvin vergroeid; linker buikvin verder naar achter geplaatst, uit 4 kleine grootendeels vrije stralen bestaande. Oog-(rechter) zijde van het lichaam, uitgenomen de streek rondom mond, neus en oogen, met etenoide schubben bedekt, die langs den rug- en buikrand het grootst zijn; blinde zijde insgelijks van etenoide schubben voorzien, uitgenomen de kopstreek, die grootendeels naakt is maar elders in plaats van schubben talrijke franjes draagt. Vooral de bovenrand der sikkelvormige mondspleet is daarmee rijkelijk bedekt, terwijl daarentegen aan de oogzijde de onderrand met 15 cilien is voorzien. Oogen puntvormig in den bovensten en achtersten hoek van het naakte mondveld. Rechter

1) Wjl op het snuitgedeelte der rugvin eenige stralen zijn verloren gegaan, kan ik het aantal niet met volkomen zekerheid opgeven; ik nam evenwel het volgens mijne schatting grootst mogelijke aantal.

neusopening loodrecht onder het voorste oog, in eene buis, wier voorrand franjes draagt; linker neusopening iets meer naar voren, in een krans van lapvormige franjes, beide vlak bij den mondrand. De kenmerken, waardoor de bovenstaande vorm van *A. Dumerilii* is onderscheiden, bestaan in het geringere aantal stralen in de rug- en aarsvin, dat bij den laatsten 74 en 55 bedraagt, voorts in de verschillende verhouding tusschen de lengte van den kop en het lichaam, en in de driehoekige gedaante van het mondveld, waarin het onderste oog meer achterwaarts en op grooteren afstand van het bovenste gelegen is dan bij *A. Dumerilii*.

Lengte van het eenige exemplaar 96 Mm. Plaats van herkomst onbekend.

Behalve de boven beschrevene bezit het Museum nog een jongeren meer langwerpigen vorm, die evenwel minder goed geconserveerd is, maar met de bekende Apionichthys-soorten in getal van vinstralen nagenoeg overeenstemt, D. 73, A. 54, V. d. 5, V. s. 2, wat te meer het vermoeden wettigt, dat *A. Bleekeri* als eene eigen soort moet worden beschouwd.

7 Mei 1878.
